

Dr. Riegler Péter

1940–2019

Életének 79. évében 2019. február 18-án örökre eltávozott közülünk dr. Riegler Péter aranydiplomás oklevelés földmérőmérnök, a Baranya megyei Földhivatal nyugalmazott hivatalvezetője, a BME műszaki doktora, az MFTTT örökös tagja. A gyászoló család, a barátok és a pályatársak 2019. március 8-án Pécsen, a reménypusztai ravatalozóban vettek végső búcsút tőle. Hamvait a búcsúszertartást követően – végakaratára szerint – szűk családi körben, szeretett mecseki kis falujában, Kisújban szórták szét.

Dr. Riegler Péter polgári családban született 1940. július 17-én, Szekszárdon. Édesapja is földmérő volt. Általános iskolai tanulmányait Bátaszéken végezte. Ez után a bajai IV. Béla gimnáziumba járt; 1959-ben érettségizett. Egy év alkalmi munka után felvették Budapesten az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem földmérő mérnöki karára, ahol 1965-ben szerzett oklevelet.

Gyakori, hogy az egyetemi tankörtársak diplomaosztás után is összetartozó közösséget alkotnak. Hármójukra ez hatványozottan igaz volt: a Riegler Péter, Kiss Sándor és Berényi András triumvirátusa (egyazon időben földhivatalaik vezetőiként) legendás összhangban működött az egységes ingatlan-nyilvántartás átalakításának élén. Köztudott volt ez, és szóbeszéd a szakmában, hatékony eszköz a földhivatal-vezetők értekezletein zajló vitákban, csatákban. Az élők emlékezünk erre, s benne Péterre.

Az egyetem elvégzése után a Pécsi Geodéziai és Térképészeti Vállalatnál helyezkedett el, és lett később annak igazgatója 1985–93 között.

A kor szelleme már itt, fiatalon magával ragadta őt úgy, hogy szinte élete végéig mindig új megoldásokra vállalkozott. Mérésekkel, tudományos munkájával és cikkek írásával alkotóan vett részt a IV. rendű kitöltő hálózat munkálataiban. Egyetemi műszaki doktori diszsertációját is erről a témáról készítette, doktori címét 1976-ban szerezte meg.

Ezután 1993-ban a Baranya megyei Földhivatal hivatalvezetőjévé nevezte ki az agrárminiszter. 1993–95 között e pozícióban a TAMA elnevezésű birtokrendezési kísérleti projekt irányítása, 1996-ban egy évig – államtitkári beosztásban – kormánybiztosként a Nemzeti Kataszteri Program vezénylese tartozott hozzá. A földhivataltól 2005-ben vonult nyugállományba.

Virtuóz volt ő. Életének földhivatali hivatalvezetői szakaszában a földhivatalt, a TAMA-projektet és a Nemzeti Kataszteri Program beindítását irányíthatta egyszerre. Ezt kevesek tehetik meg, keveseknek adatik meg. Ő tehetta, mert volt hozzá elképzelése, képessége, szakmai tudása, mersze, intelligenciája és modora. Szelíd volt és nem megosztó. Kollégáit, szakmai, jogi, önkormányzati és közéleti partnereit képes volt megnyerni. Érzékeit becsúgy s szenvedély nem tompította el, ezért tudott szelleme szakmai világunk időszerű feladataira jól és időben ráhangolódni.

A TAMA-projekt eredményei a hozzájárulás a mai részaránytulajdon-kiosztás módszertanához. A Nemzeti Kataszteri Program beindítása folyamán a szakmai és ágazati érdekek egyeztetése terén nyert tapasztalatok pedig megalapozták a Program megvalósítását. Ezek az ő szakmai hagyatécai.

Aktív közéleti szereplő volt. A Geodéziai és Kartográfiai Egyesületnek, mai nevén Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaságnak 1965 óta tagja. Szakmai civil szervezetünk irányításában 1976-tól vett részt. Volt országos elnökségi és intézőbizottsági tag. Vezette a GKE Baranya megyei csoportját, a Környezetvédelmi Szakosztályt, valamint az Etikai és Fegyelmi Bizottságot. Közreműködött az Erdélyi Magyar Műszaki Tudományos Társaság Földmérő szakosztálya és a

Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság közötti együttműködés kiépítésében. Néhány periódusban az MTA Geodéziai Tudományos Bizottságának is tagja volt. Számos szakmai előadást tartott, és sok szakcikket jelentetett meg.

A Geodézia és Kartográfia folyóirat főszerkesztőjeként 2008-tól tevékenykedett, kiemelkedő eredménnyel: új típusú szerkesztői elveket valósított meg, új formátumúra alakította át a folyóiratot, jól szervezeten és rendszeresen jelentette meg a lapot. Ars poeticája volt, hogy lapunkat azok a kollégáink is érdeklődéssel vegyék kézbe mindennapi munkájukhoz, akik eddig nem voltak lapunk rendszeres olvasói. A Geodézia és Kartográfia szaklap fennállásának 60. évfordulójára az ő szerkesztésében megjelent 2009. évi jubileumi kiadvány kiemelkedő, több szerzős áttekintése annak, hogy miképpen hatott szakmánkra a 60 év alatt lezajlott technológiai forradalom.

Dr. Riegler Péter a fiatal szakemberek képzéséből is kivette részét. A Pollack Mihály Műszaki Főiskolán címzetes főiskolai docensként (1987), majd a Soproni Egyetem Székesfehérvári Főiskolai Karán címzetes egyetemi tanárként (2004) oktatott.

Hosszú mérnöki pályafutása során számos szakmai kitüntetésben részesült. Többször volt „Kiváló Dolgozó”. 1990-ben megkapta az MFTTT Lázár deák emlékérmét. 1994-ben a Földművelésügyi Minisztérium Fasching Antal-díjjal jutalmazta munkáját. 70. születésnapja alkalmából Életfa díjat kapott. 2005-től a Társaságunk örökös tagja.

A búcsúzás akkor is nehéz, amikor van remény a közeli viszontlátásra, de sokkal nagyobb a teher, ha tudjuk, hogy akitől búcsúzunk, azzal e világban már nem találkozunk. Búcsúnk egy megpróbáltatásokkal, s a végén szenvedéssel teli, de emberi értékekben és eredményekben gazdag élet végére tesz most pontot.

Dr. Riegler Péter távozásával egy több, mint fél évszázados lelkiismeretes, magas színvonalú, szakmánkat a fejlődés irányába vivő munka zárult le, gazdag

örökséget reánk hagyva. Főhajtással tartozunk a magyar földmérés e kiemelkedő személyiségének.

A Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság, a Geodézia és Kartográfia folyóirat szerkesztősége, a földhivatali intézményhálózat, a szakmai főhatóságunk, az Erdélyi Magyar Műszaki Tudományos Társaság és szakmánk minden képviselője nevében búcsúzunk tőle.

Kedves Péter! Nyugodj Békében!

*Dr. Mihály Szabolcs PhD,
címzetes egyetemi tanár*

***

Dr. Sipos Sándor

1929-2019

Életének 89. évében 2019. február 08-án örökre eltávozott közülünk dr. Sipos Sándor gyémánt oklevelés földmérőmérnök, a BME műszaki doktora, a Geodéziai és Kartográfiai Egyesület alapító tagja, a Földmérési és Távérzékelési Intézet nyugalmazott igazgatója, a közvetlenségéről, szenvedélyes kedélyéről és néha széles jókedvéről, segítőkészségéről és nagylelkűségéről híres, aktív éveiben magas szakmai teljesítményt nyújtó, s közéleti szerepet örömmel vállaló néhai kollégánk.

2019. március 1-jén a Szent Gellért-templom ravatalozójában a református egyház szertartása szerint búcsúztunk el dr. Sipos Sándortól. Hamvai felett fellevenítettük életét, a közöttünk töltött éveit. Búcsúnk egy megpróbáltatásokkal, de szenvedéllyel és szabadsággal teli élet végére tett pontot. Hozzá tartozók és pályatársak szép számmal kísértük őt utolsó útjára. A szakma, az MFTTT és a FÖMI részéről elhangzott búcsúbeszédemben én tisztelegtem élete, szakmai pályafutása és emléke előtt.

Sipos Sándor munkáscsaládba született 1929. október 25-én, Debrecenben. Iskoláit szülőhelyén a református kollégiumban kezdte, majd az állami elemiben folytatta. Kárpátalja visszacsatolásának évében, 1939-ben édesapja új munkahelyén, Királyházán tanult. A polgári iskola következett, majd 1944-ben megérkezett életébe a front, a háború, amikor apját az oroszok elvitték. Újra Debrecenbe költöztek, ahol a gimnáziumot kezdte. Később Budapestre került, a Fazekas Mihály Gimnáziumba, ahol 1950-ben jelesen érettségizett.

Átvészelte tehát hányattatásokkal teli fiatal éveit, és sikeresen jött ki belőle, a nehézségek megedzettek. Fiatal éveiben mély nyomot hagyott benne a történelmi Magyarországhoz tartozó Kárpátalja, Beregszász. Elbeszélései és erőteljes hazafias véleménye hitünk szerint való volt és történelmi tudatunk erősítője.

1950-ben felvették a Soproni Egyetemre, ahonnan 1951. szeptember 1-én áthelyezték a BME Hadmérnöki Karára. 1954-ben több társával együtt végzett, és oklevelés földmérő és térképész hadmérnök lett, főhadnagyi rendfokozattal került a Honvéd Térképészeti Intézethez (HTI). Rédey István professzor oktatói tudása és példája, a hallgatói csoportjukban uralkodó bajtársi szellemiség az elkövetkező évtizedek vezető, irányító, kutató és fejlesztő szakembereivé varázsolta őket, köztük Sipos Sándort is.

A HTI-ben 1954-től topográfus majd geodéta volt. Közismert, hogy az 1956-os forradalom után sok térképésztiszt nem írta alá a kádári tiszti hűségnyilatkozatot, köztük Sipos Sándorral, így 1956. november 4-én leszerelték.

1956. decemberben a BGTV-nél kapott állást, ahol 10 éven át különböző beosztásokban topográfusként, kataszteri felmérőként, majd pedig ipari geodéziai mérnökként dolgozott.

1966-ban áthelyezték a KÉV-METRÓ Közlekedéscsúszó Vállalathoz. A megpróbáltatásokból itt is kijutott neki. Ennek egyik része a keszönbetegség volt, ami sajnos nem múlt el nyomtalanul.

1965-1967 között a BME-n geodéziai automatizálási szakmérnöki oklevelet, néhány évvel később pedig műszaki doktori címet szerzett. Az

automatizálás szemléletalkítóvá vált az életében, pozitívan hatott későbbi igazgatói munkájára is.

A FÖMI-ben 1969-től dolgozott, kezdetben a Kutatási osztály automatizálási csoportját, majd 1971-től az Adat- és Térképtári osztályt vezette. A FÖMI igazgatói posztjára 1981. augusztus 1-től nevezte ki a MÉM OFTH vezetője. Ezt a feladatát 1988. április 30-ig eredményesen látta el, amikor is nyugállományba vonult. A rendszerváltás után ingatlanrendezőként és földmérési szakértőként tevékenykedett több éven át.

Aktív szakmai-társadalmi közéletet élt. Ez megnyilvánult a földméréssel, térképészettel és mérnöki létesítmények létrehozásával foglalkozó vállalatok szakembereinek találkozóin való aktív részvételében, s különösen pedig szakegyesületünkben végzett munkájában.

Az 1956-ban alakult Geodéziai és Kartográfiai Egyesület (GKE, jogutódja az MFTTT) egyik alapító tagja volt, és végig részt vett annak munkájában, tagja volt a Geodézia és Kartográfia folyóiratunk szerkesztőbizottságának is. Majdnem élete végéig tevékeny részese volt az MFTTT Tóth Ágoston Szeniorok Klubja munkájának is.

Támogatta és szervező munkájával irányította a GKE nemzetközi partnerszervezeteivel való együttműködéseket. Ezek között kiemelkedően sikeres volt a Földmérők Nemzetközi Szövetségének (FIG) Szófiában rendezett 17. kongresszusához való kapcsolódásunk a FÖMI szakembereinek a szerepeltetésével. Munkásságának köszönhetően kimagaslóan eredményes volt a lengyel földmérőkkel és a távérzékelő intézménnyel való együttműködés.

Pályafutása során több kitüntetésben részesült, köztük van a Térképészet kiváló dolgozója (1977) és a Munka Érdemrend ezüst fokozata (1986) elismerés. Gyémánt oklevelét 2014-ben kapta meg. A Lengyel Geodéziai Egyesület tiszteletbeli tagja volt.

Kiváló szakmai és emberi értéket örököltünk tőle. A fejlődési trendeket követve, igazgatóként, az ország javára terjesztette és vezényelte a kor szelleme szerinti „automatizálást” szakmánk hagyományos területein. Tevékenységével, szellemiségével lendületet adott az akkoriban bevezetett kozmikus geodéziai és a távérzékelési

módszerek elterjedésének, amivel maradandót alkotott. Vezetői pályafutása során a szakma eredményességét támogató szervezeti átalakításokat kezdeményezett. Az ő idejében született a Földmérési és Távérzékelés Intézet megnevezés. Elősegítette az innovációs elképzelések megvalósítását. Sipos Sándor irányítása alatt a 80-as években a FÖMI példátlan sikereket ért el. Soha ennyi szakember nem vett részt nemzetközi kongresszuson, konferencián, továbbképzésen, tapasztalatcserén, üzleti megbeszélésen. Ezzel egy időben a FÖMI számtalan külföldi szakembert és delegációt fogadott, nemzetközi konferenciát szervezett, ezzel is növelve az Intézet hírnevét.

Szenvedélyes, fáradságot nem ismerő életvitele, a dohányzás iránti szenvedélye, magánéleti tragédiák (hajlott korában a fia elvesztése) és az egykori keszonbetegség meggyötörte őt. Mindezek ellenére újra meg újra köztünk tudott lenni. Talán ezért is érezzük úgy, hogy a halál váratlanul ragadta el tőlünk.

Kedves Sanyi! Békét, örök nyugalmat kívánok neked a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaság, a Földmérési és Távérzékelési Intézet és jogutódja, szakmánk valamennyi képviselője valamint a magam nevében.

Nyugodj békében!

*Dr. Mihály Szabolcs PhD,
címzetes egyetemi tanár,
a FÖMI volt főigazgatója*

***

Bartos István

1942–2019

2019. március 12-én sokan jöttek el a salgótarjáni új köztemetőbe, hogy utolsó útjára kísérjék Bartos Istvánt, a Nógrád Megyei Földhivatal nyugalmazott

vezetőjét. Megrendülten álltunk a ravatalánál, hiszen a halál különösen fájdalmas, ha egy olyan embert veszítünk el, aki része volt az életünknek.

Bartos István 1942. február 17-én, értelmiségi szülők gyermekeként született Balassagyarmaton, és ott is érettségizett. Szakirányú felsőfokú szakmai végzettségét Székesfehérváron szerezte. 1973-ban kapott földmérő-üzemmérnöki oklevelet.

Szakmai tevékenysége – munkába állásának első napjától nyugdíjba vonulásáig – a földhivatalhoz és annak jogelődjéhez köthető. 1960-ban került az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal Nógrád Megyei Földmérési és Földnyilvántartási Felügyelőségére. A felügyelőségek ekkor végezték a tagosítás és a földrendezés munkáit. Bár tanárnak készült, a földmérés, a szakma gyorsan beszippantotta.

Kezdetben a földnyilvántartásban dolgozott, majd később került át a földmérési szakterülethez. Közreműködött az ingatlan-nyilvántartás szerkesztésében, majd az új felméréseket, az új térképek készítését már vezetőként irányította.

A hivatali ranglétrát bejárva a földmérés szinte minden területén dolgozott. Volt műszaki ügyintéző, alappontnyilvántartó, 1969-től a földmérési osztály vezetője, végül 1985 és 2007 között – nyugdíjba vonulásáig – a megyei földhivatal vezetője.

A rendszerváltást követően irányítása alatt folytak a termőföld privatizációjának földhivatali munkái, majd később a számítógépen kezelt tulajdoni lapokra és a digitális térképekre való átállás nehéz feladata is. Részt vett a Nemzeti Kataszteri Program végrehajtásában, közreműködött annak szakmai követelményrendszerének kidolgozásában,

Szakmai tudását mind a társszervek, mind minisztériumi szinten elismerték. Számtalan esetben hívták szakmai bizottságokba, kérték ki véleményét – például – a földmérési törvény előkészítése során.

Hivatali feladatai mellett földmérési igazságügyi szakértőként is tevékenykedett, mely területen több mint 40 éves szakmai gyakorlattal rendelkezett.

Lelkes tagja volt a Geodézia és Kartográfia Egyesületnek és jogutódjának a Magyar Földmérési, Térképészeti

és Távérzékelési Társaságnak. E szervezeteken belül több funkciót is ellátott. 1990 és 2003 között tagja volt az intézőbizottságnak, haláláig elnöke volt az etikai és fegyelmi bizottságnak.

Tagja volt a Magyar Mérnöki Kamarának. Megalakulás óta, 2009 és 2012 között ellátta a Nógrád Megyei Mérnöki Kamara Geodéziai és Geoinformatikai Szakcsoportjának elnöki feladatait.

Szakmai és társadalmi tevékenységét több alkalommal is elismerték:

- 1985-ben a Munkaérdemrend bronz fokozatával tüntették ki.
- A földmérés és a földügy területén végzett kiemelkedő tevékenysége elismerésül 1989-ben megkapta a térképészetért felelős miniszter által alapított Fasching Antal-díjat.
- A geodéziai és a kartográfiai területen elért kiemelkedő szakmai munkáját, valamint a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaságban – és jogelődjében – végzett tevékenységét Lázár deák emlékéremmel jutalmazták 1998-ban.
- A mérnöki társadalomért, a mérnöki kamaráért és azon belül a Geodéziai és Geoinformatikai Tagozatért végzett munkájáért 2014-ben megkapta a Hazay István-díjat.

Bartos István szakmai tevékenysége egész élete során a földügyi és a földmérési szakterülethez kapcsolódott. Hivatalvezetői feladatát és mérnöki mesterességét hivatásszerűen gyakorolta. Személyében a földügyért és a földmérésért tenni akaró szakembert veszítettünk el, aki hosszú időn keresztül eredményesen dolgozott a földügy, a szakma, a mérnöki munka és a mérnöki társadalom elismertetéséért.

Az irányítása alatt működő hivatalból – az évek hosszú során – földügyi, ingatlan-nyilvántartási és földmérési szakemberek sokasága került ki. Közülük többen – később – vezetőként is megállták helyüket.

Több mint 50 éves szakmai gyakorlata során a szakma iránt tanúsított hűsége, szakmai és erkölcsi magatartása mindenki számára példaértékű lehet.

Emlékét kegyelettel megőrizzük!

Fábián József